

non nisi de levissima culpa agi et brevissimi temporis. Ergo.—Resp. ad primum: Dist.: Interpretes seu expositores liberiores ac protestantes, conc.; interpretes verè catholici, nego. Quotquot enim verè catholici sunt neque novam Protestantium exegim sectantur, sed Scripturam juxta Ecclesie et communem Patrum sensum exponunt, unanimiter consentiunt agnoscentes verum et grave peccatum in illà Adami transgressione. Si qui verò singulares opiniones sectantur circa modum, quo tale peccatum patratum est, et sinceris prudentioris exegeseos fontes fastidiunt ac in absurda labuntur, ipsi viderint. Nos ex constanti Judæorum, Christianorum ac omnium penè gentium traditione, atque ex clarissimis utriusque fœderis biblicis documentis ostendimus de verà historià agi in Mosaicà narratione, et de diabolo sub veri serpentis larvâ latente, non autem aut de aliquo mytho, philosophemate, ut nonnulli biblici neoterici contendunt, aut de allegoriâ, visione, aut somnio, ut nonnulli autumant (1), aliòquin de factis omnibus hâc ratione reddi ratio facilè posset. Ad secundum, nego; diximus enim ex Apostolo, Adæ peccatum esse peccatum inobedientie, quod plurà alia superius enumerata comitata sunt. Ex eodem Apostolo didicimus non levi, sed gravissimâ culpâ protoparentes se commaculasse, quam *delictum* et *prævaricationem* nominat idem Paulus, quamque proinde S. Augustinus « ineffabiliter grande peccatum » vocat (2). Quare justissimè potuit Deus graviter in protoparentes animadvertere. Nec enim ex solo objecto culpæ gravitas aut levitas dimetienda est, sed præterea ex ejusdem peccati subjecto, intentione, fine, ac cæteris adjunctis omnibus, quæ illud comitantur.

II. Obj.: Si Mosaicæ narrationis cortici inhaerendum esset, non pauca occurrerent, quæ vix, aut ne vix quidem cum Dei sapientiâ et bonitate conciliari queant. 1° Quis enim inprimis sibi persuadeat, Deum homini innocenti et justo ejusmodi præceptum dedisse, quod rem indifferentem ac omninò innocuam vetaret? Præterea 2° nonne Deus, qui hominem in iis rerum adjunctis collocavit, in quibus ipsum diù consistere nolle præviderat, meritò peccati auctor dici posset? Iniquum 3° demùm videtur, Adamum eadem cum Evâ pœnâ mulctatum, cum tamen ejusdem gravitatis crimine minimè teneretur. Ergo.—Resp.: Nego ant.: Ad primum, dico juxta communem Patrum sententiam, idèò Deum ejusmodi præceptum Adæ dedisse, tum ut ipse Deo ac Domino subjectum esse cognosceret; tum ut virtutum exercendarum causam eidem suppetere, præsertim obedientie (3). Ad secundum nego;

(1) Ita Cajet. Comm. in Gen. in h. l. quem ex recentioribus secutus est Iahn.

(2) Tum alibi, tum in Enchirid. cap. 26 et 27.

(3) Conf. Petav. lib. 2, de Opif. c. 9, § 6. Pulchrè S. Jo. Chrys. hom. 16 in Gen. hâc similitudine Dei cum primo homine agendi rationem exposuit, dum usum illius fructus ei interdixit: « Quomodo, inquit, munificus aliquis dominus aedes amplas et magnificas cuiusdam fruendas concedens, non justum illarum pretium, sed exiguum ejus particulam vult accipere, ut et sibi dominii jus integrum servet, et usuarius iste certò sciat, non se ædis esse dominum,

Deus enim libero arbitrio et gratiâ protoparentes munierat: si nolissent ipsi peccare, utique potuissent se à peccato continere. Cur verò Deus prævisum hunc lapsum permiserit?—Respondeo 1° cum S. Augustino: « Altitudinem consilii ejus penetrare non possum, sed longè supra vires meas esse confiteor (1). » Respondeo præterea cum eodem S. doctore « quia et de peccante multa bona facere poterat, ordinans cum se eundem moderamen justitiæ suæ, et quia nihil oberat Deo peccatum ejus; et sive non peccaret, mors nulla esset, sive quia peccavit, alii mortales de ejus peccato corriguntur. Nihil enim sic revocat homines à peccato, quemadmodum imminentis mortis cogitatio (2). » His addo eandem expostulationem fieri posse adversus permissionem alterius ejusdemque peccati, et sic recidimus in questionem de permissione mali moralis, de quâ consuli possunt, quæ suo loco disseruimus (3). Ad tertium, resp. nostrum non esse judicium ferre, uter gravius peccaverit, Adamne scilicet, an uxor ejus, quum hoc soli cõrdium inspectori Deo reservatum sit. Eos tamen quos curiositas tangit hujus solutionis, remittimus ad Bellarminum (4) cæterosque qui utriusque sententiæ patrocinatorum monumenta expenderunt.

CAPUT IV.

De peccati originalis propagatione.

Tota Christiana Religio duobus, ut ita dicam, cardinibus volvitur, peccati nempe originalis in omnes homines propagatione, et totius humani generis per Christum redemptione; magni propterea interest hujus fidei dogmatis vindicias suscipere adversus acerrimos hostes tum veteres tum recentiores, qui illud evertere conati sunt. Pelagiani omnium primi originalis peccati existentiam et propagationem adorti sunt. Sociniani post obscuros nonnullos alios hæreticos idem bellum adversus catholicam hanc veritatem instaurarunt. Protestantes recentiores ferè omnes idem error invasit, adeò ut in nonnullis provinciis de hoc articulo etiam disputare in ipsorum scholis vetitum sit (5). Neoterici biblici ac rationalistæ ad unum omnes inter obsoletas doctrinas eundem articulum rejiciunt (6). Prius-

sed illius beneficio ac liberalitate utendum sese accepisse; sic Dominus noster, cum quidquid aspectabile est, homini commisisset, eique tum in paradiso domicilium, tum ejus delicias ad fructum animi tribuisset ne paulatim animo in transversum abreptus ista ipsa, quæ oculis cernuntur, per se ac temere esse crederet, et supra dignitatis suæ modulum de ipso sentiret, unius illi usum arboris interdixit.

(1) Lib. 11, de Gen. ad litt., c. 4.

(2) Lib. de Gen. cont. Manich. c. 28.

(3) Tract. de Deo ejusque Attr. c. 2, prop. 3.

(4) De amiss. grat. et statu peccati lib. 3, c. 9.

(5) Conf. quæ attulimus in tract. de verâ Relig., p. 2, prop. 1, p. 214, n. (b) de decreto emisso ab Ecclesiâ Genevensi, die 5 maii 1817, quo prohibetur ne quispiam in scholis agat de peccato originali.

(6) Ita Clericus, Hist. eccl. ad an. 180, §§ 50 et 54, et alibi passim. Weistenius, Frid. Ammon, uterque Rosenmuller, Georgius scilicet et Carolus, etc., quibus accessit Potter, non indignus episcopi pistoriensis Scip. Ricci laudator et historicus in op. L'Esprit de

quàm veritatem fidei nostræ circa hunc articulum propugnemus, de more nonnulla præmittenda esse ducimus ad majorem dicendorum perspicuitatem.

I. Commisceri non debet dogma de *existentiâ* ac propagatione originalis noxæ cum ejusdem propagationis modo. Illud enim ad fidem pertinet, istud non item: circa hunc enim propagationis modum discrepant Catholicorum sententiæ.

II. Rursùm hæc eadem peccati originalis existentie controversia permisceri nequit cum questione de ejusdem peccati *naturâ* et *essentiâ*, circa quam, seculo 15, novatores turpiter errarunt, dum originale peccatum vel in substantiâ aliquâ, vel in ipsâ concupiscentiâ, vel in aliquo actuali jugi peccato, quod ex fomite oritur, vel in actuali aliquâ pravâ cupiditate consistere autumarunt. Hæc enim aliaque ejusmodi non pauca, quum jamdiù obsoleverint, non est cur in iis refellendis immoremur. Eadem de causâ antiquatas nonnullorum theologorum opiniones circa ejusdem peccati naturam non attingimus, ejusmodi sunt qui peccatum originale constituerunt in morbidâ quâdam animæ qualitate vel in ipsâ Adami inobedientiâ nobis imputatâ, de quibus consuli potest Bellarminus (1). Si qui sunt ex recentioribus theologis, inter Germanos præsertim, qui obsoletas quasdam sententiâs instaurare adnisi sunt, opportuno loco perstringemus.

III. Melius agnosci non potest Ecclesiæ Catholicæ doctrina circa peccati originalis transfusionem et naturam, quàm ex canonibus concilii Tridentini sess. 5, quos propterea hic ex ordine subjicimus, ut indidem corollaria nonnulla colligamus, quæ viam pluribus difficultatibus præcipient. Sunt autem: can. 1: « Si quis non constetur primum hominem Adam, cum mandatum Dei in paradiso fuisset transgressus, statim sanctitatem et justitiam in quâ constitutus fuerat, amisisset, incurrisseque per offensam prævaricationis hujusmodi iram et indignationem Dei, atque idèò mortem, quam antea illi comminatus fuerat Deus et cum morte captivitatem sub ejus potestate, qui mortis deinde habuit imperium, hoc est, diaboli, totumque Adam per illam prævaricationis offensam, secundum corpus et animam in deterius commutatum fuisse; anath. sit. » Can. 2: « Si quis Adæ prævaricationem sibi soli, et non ejus propagini asserit nocuisse, et acceptam à Deo sanctitatem et justitiam, quam perdidit, sibi soli, et non nobis etiam perdidisse, et aut inquinatum illum per inobedientiam peccatum, et mortem et pœnas corporis tantum in omne genus humanum transfudisse, non autem peccatum, quod est mors animæ; anath. sit. » Can. 3: « Si quis hoc

l'Église, ou Considérations philosoph. et polit. sur l'hist. des conc. et des pontifes, tom. 2, p. 171, de quo Conf. cl. Mastrofini Rilievi su l'opera del sigr. de Potter. Roma 1826, c. 6. Ibi repetit Potter doctrinam de peccato originali ex reliquis manicheisnâ, à quibus S. Augustinus se penitus liberare non potuit, quum sese convertit, ac propterea *primus* introduxit ejusmodi dogma in Ecclesiam.

(1) De amiss. Grat. et Statu peccati lib. 3, cap. 1, seqq. usque ad cap. 17.

« Adæ peccatum, quod origine unum est, et propagatione, non imitatione, transfusum omnibus inest unicuique proprium... per aliud remedium asserit tolli, quàm per meritum... J. C....; anath. sit. » Can. 4: « Si quis parvulos recentes ab uteris matrum baptizandos negat, etiamsi fuerint à baptizatis parentibus orti, aut dicit in remissionem quidem peccatorum eos baptizari, sed nihil ex Adam trahere originalis peccati...; anath. sit. » Can. 5: « Si quis per J. C. D. N. gratiam, quæ in baptisate confertur, reatum originalis peccati remitti negat, et etiam asserit, non tolli totum id quod veram et propriam peccati rationem habet...; anath. sit. »

Ex his igitur patet I. peccatum Adæ, quoad reatum culpæ quem actio mala relinquit in animâ, donec deleatur, in omnes homines transfundi. II. Hunc reatum, in quo ratio, seu, ut scholæ loquuntur, *formalitas* peccati consistit, non aliud esse nisi *mortem animæ* ex Adami actione personali profectam; idèòque naturam, seu essentiam rationemve peccati originalis, prout actionem dicit, esse ipsum peccatum Adæ, quatenus caput erat totius humanæ naturæ, seu omnium hominum: quæ quidem actio *physicè* propria fuit solius Adæ: prout autem reatum dicit, non esse nisi *privationem* (non simplicem *carentiam* rei indebitæ) gratiæ sanctificantis et justitiæ, quæ nobis *inesse deberet* juxta ordinem à Deo constitutum, ex quâ privatione fit ut nos verè peccatores simus, filii iræ, Dei inimici et habitualiter, saltem negativè, à Deo aversi (1). III. Mortem, concupiscentiam, morbos, ad malum pronitatem, etc., non esse nisi peccati originalis *effectus*, appendices, seu pœnas.

Quibus præmissis, duo à nobis præstanda sunt: debemus scilicet ostendere tum ex Scripturâ, tum ex traditione peccati originalis (ita dicti, quòd à primâ generis humani origine descendit) in omnes homines propagationem: deinde adversus incredulos, illosque qui eos sectantur, nihil habere hanc propagationem, quod rectæ rationi adversetur. Quum verò de peccato agitur, dicam cum B. Augustino de B. Virgine Mariâ: « Propter honorem Domini nullam prorsus habere volo questionem. Inde enim scimus, quòd ei plus gratiæ collatum fuerit ad vincendum omni ex parte peccatum, quæ concipere, ac parere meruit eum quem constat nullum habuisse peccatum (2). » In eadem sententiam conc. Trid., sess. 5 declarat « non esse sue intentionis comprehendere in decreto, ubi de originali peccato agitur, beatam et immaculatam Virginem Mariam, Dei genitricem. »

(1) Conf. S. Th. 1-2, q. 82, a, ubi palàm profitetur: « Sic ergo privatio originalis justitiæ, per quam voluntas subdebatur Deo, est *formale* in peccato originali. » Sed hæc magis enucleata habentur inferius prop. 3.

(2) Lib. de Naturâ et Gratiâ, c. 36. Qui plura cupit de hoc argumento præter Bellarminum lib. 4, de Amiss. Grat. et Statu peccati c. 15; et Petavium de Incarnat. lib. 14, c. 2, consulat Ben. Piazza S. J. Causa immaculate conceptionis sanctissimæ matris Dei Mariæ D. N., vol. 1, in 4, Panormi 1747, qui hanc questionem ex omni parte declaravit.

PROPOSITIO PRIMA. — Peccatum originale, quod est mors animæ, in omnes Adæ posteros transfundi sacræ literæ docent.

Cum ea quæ minùs clara sunt, ab iis quæ sunt clariora lucem mutuari debeant, idè ex novi Fœderis libris, in quibus longè apertius doctrina traditur transfusionis originariæ culpæ, probationes nostras desumimus, ut ex his quæ minùs apertè in vet. Test. de eodem peccato leguntur, majorem vim accipiant et luculentius determinetur sensus illorum textuum, qui ad rem præsentem faciunt. Urgemus itaq̃ne Apostoli verba Rom., 5, 12, ubi scribit : Sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, et per peccatum mors, et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt; rursùm, v. 17 : Sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem, sic et per unius justitiam in omnes homines in justificationem vitæ; et v. 19 : Sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita et per unius obedi-tionem justî constituentur multi. Quare sibi semper constans Apostolus, 1 Cor. 15, 22 : Sicut in Adam, inquit, omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur. Demùm aliis præmissis, 2 Cor. 5, 14 : Si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt, et pro omnibus mortuus est Christus.

Quibus præmissis, sic pergimus : I. Apostolus in adductis locis loquitur de quodam peccato, per quod omnes homines facti sunt peccatores, ac proinde morti obnoxii : ex quo omnes peccaverunt, etc. Atqui ejusmodi peccatum non potest esse actuale, seu actuali uniuscujusque voluntate patratum, cum etiam infantes sint morti obnoxii et sæpè moriantur, antequàm quidpiam boni vel mali propriâ voluntate patrare potuerint. Ergo est peccatum originale. II. Ut ex iisdem testimoniis patet, Apostolus perpetuam antithesin instituit inter Adam et Christum, inter inobedientiam Adæ et obedientiam Christi, ac proinde affirmat nos constitui peccatores per Adam, justos per Christum : atqui nos verè et propriè in Christo et per Christum justî effici-mur. Ergo verè et propriè in Adam et per Adam effici-mur peccatores. III. Ex Apostolo non solum nos vivificabimur per Christum quoad corpus per futuram resurrectionem, sed etiam nunc vivificamur per justificationem quoad animam : ergo non solum quoad corpus in Adam et per Adam mortui sumus, sed etiam quoad animam per peccatum : atqui hoc peccatum ex dictis non potest esse actuale, ergo originale est.

Hæc autem non tantùm confirmantur ex repetitis illis vocibus : in quo omnes; in Adam omnes moriuntur; in omnes homines in condemnationem; sed præterea ex mente Apostoli, qui ostendere nititur per argumen-tum, ut vocant, ad hominem, adversùs Judæos, qui admittebant omnium hominum condemnationem ob unius Adæ peccatum, omnes homines justificari ob unius merita Christi, ut fatentur Michaelis (1), Rosen-

(1) J. D. Michaelis, Introd. au Nouveau Test., 4e édit. traduite sur la troisième éd. avec une partie et notes de l'évêque de Pétersbourg, Lond. 1819, et des notes nouvelles de I. I. Chenevière, pasteur et prof. en théo-

muller (1), Chr. Fr. Ammon (2), qui ostendunt Judæos in eâ fuisse opinione, peccatum Adami fuisse causam omnis moralis corruptionis omniumque calamitatum. Porrò ex Apostolo justificantur in Christo etiam infantes; ergo etiam infantes peccato obnoxii nascuntur.

Atque huc referuntur tum verba, Job 14, 4 : Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? nonne tu qui solus es? Seu, prout Hebraicâ veritate leguntur : Quis dabit mundum ab immundo? Non unus etiamsi breves dies ejus (3); et juxta versionem Alex. : Nemo mundus à sorde nec infans, cujus est unius diei vita super terram. Tum illa David Ps. 50, 7 : Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea; multò etiam clariùs in Hebr. textu dicitur : Ecce in iniquitate genitus sum et in peccatis peperit me mater mea (4). Quæ cum dicta fuerint juxta receptam persuasionem de peccato Adami tanquàm causa omnium hominum condemnationis, ex confessione adversa-

logie à Genève, 1822, sect. 6, ubi docet, Judæos et gentiles fuisse destinatos ad immortalitatem et vitam per communem parentem Adamum, quem ipsi ut prototypum minime delegerant; quòd si Deus voluit restituere immortalitatem per novum alterum caput fœderis spiritualis, id est, Christum, æquum erat ut Judæi et gentiles inter sese eos fructus dividerent, quos novus hic generis humani prototypus (rappresentante) allaturus erat. Ita hic A. sensum, cap. 5, ep. ad Rom. exponit.

(1) In schol. in nov. Test. in c. 5, ep. ad Rom., v. 12, ubi hæc scribit : Summa totius sequentis disputationis, satis obscura, est hæc : sicut omnes Adami posteri, non tantùm Judæi, sed etiam gentiles peccant, et miseri fiunt, ita omnes, non tantùm Judæi, sed etiam gentiles per unum Christum consequi possunt remissionem peccatorum et felicitatem. Hæc est doctrina, à quâ probè distinguenda est argumentandi ratio, quâ Paulus utitur (hæc enim rationalistis biblicis incommoda est). Disputat nempe cum Judæis ex concessis. Nam Judæi erant in eâ opinione, peccatum Adami fuisse causam omnis humanæ corruptionis moralis omnisque miseriæ.

(2) Eadem habet Christ. Fr. Ammonius Comm. de vestigiis theologiæ Judaicæ in epist. Pauli ad Rom. (in novis opusculis theologicis, Goet. 1805, 8, p. 65, seqq.); qui præterea per summam impietatem, quæ tamen valdè arridet Rosenmullero, statuit p. 74. Paulum Phariseorum allegorematis et interpretamentis midraschicis initiatum, in suâ ad Romanos epistola multas attulisse doctrinas rabbinicas, quibus dogmata christiana involveret, et sublimiora Messianismi, cum allegorici, tum moralis placita animis Judæorum insinuaret. En, quò devenerint receptiores Protestantes, et quid sentiant de sacrorum scriptorum inspiratione!

(3) בְּיָמָיו מְדוּרָה מְדוּרָה לֹא אָדָם אֶחָד מִכֻּלָּם יָמָיו

(4) הָיָה בְעֵת הַלְדוּתוֹ וּבְחַמְסָתוֹ יָחַמְתָּ אֹמֶן

Hæc autem verba sic vertit Rosenmuller : En ego cum iniquitate genitus sum, et cum peccato (peccato inquinatum) fovit me mater mea. Ea deinde ita explanat : Hæret in naturâ totâ meâ jam inde ab ortu meo, et innata mihi pravitas. Quibus verbis judicem ad misericordiam flectere studet, ignoscendique peccati sui, si ex æquitate et clementiâ judicare velit, nonnihil adesse causæ asserit, quod infectâ per originis vitium naturâ, non mirum est, si peccata alia proferat ac germinet. Imò dicit vates se tunc etiam, cum à matre conciperetur, uteroque gestaretur, peccato fuisse infectum... Hæc videntur ad speciem catholica, sed reipsâ non exhibent nisi sensum Zwinglii.

riorum nostrorum patet non alium sensum subesse posse in his textibus, nisi infantes aliquâ immunditiâ, labe ac peccato pollutos concipi ac nasci, seu, quod idem est, Vetus Testamentum apprimè cohæret cum Novo circa doctrinam de peccati originalis propagatione, alioquin nullâ ratione potuisset Apostolus Judæos perstringere de universali justificationis causâ per merita unius Christi, nisi pro certo sumpsisset ex Judæorum doctrinâ peccatum unius Adæ causam fuisse, cur genus humanum universum unam eandemque condemnationem subierit.

Difficultates.

I. Obj. 1° : Apostolus in locis prolatis, speciatim verò Rom. 5, vel loquitur de peccato actuali Adæ, qui cum primus peccaverit omnium peccantium agmen ducit; unde peccatum cœpit esse inter homines, qui cum labilis naturæ sint, sicut et Adam fuit, eum imitantur (1); vel 2° loquitur de peccato metonymicè sumpto, seu de peccati pœnâ et effectu, quia omnis infirmitas humanæ causa et origo, ut ex experienciâ patet, peccata sunt, et sic noxa in omnes homines diffunditur, quia omnes peccatores deprehenduntur. Quod confirmatur ex verbis ep̃ ex quo quibus utitur Apostolus, quæ juxta Erasmus et Clericum idem sonant ac quatenus, quia, eò quòd omnes peccaverunt, seu peccare solent idèoque et pœnas luere, quod pariter ostenderunt Wetstenius, Varinus in h. l. et Jacobus Vernetus (2). Ergo. — Resp. : Ad primum : Nego; nam

(1) Ita veteres pelagiani, deinde Zwinglius, demùm Rosenmuller cum aliis neotericis biblicis. Sic inter ceteros loquitur Rosenmuller : Nam sermo est de Adamo, qui primus peccavit, et respicitur ad c. 1 et 2, ubi Paulus evicerat, Judæos et Gentiles esse ep̃ ἀμαρτάνων. Ibi verò sermo est de peccatis actualibus. Peccatum eis τὸν κόσμον ἐπέλαβε invasit genus humanum, id est, cœpit esse inter homines. Similes forte mule sunt : luxur invasit terram, provinciam aliquam; id est, cœpit esse in illâ terrâ. Hanc ἀμαρτάνων, seu peccandi consuetudinem et licentiam introductam esse dicit, δι' ἑνὸς ἀνομήτου, per unum hominem Adamum, qui primus peccavit et omnium peccantium agmen ducit. Adamus nempe fuit labilis (naturâ ita comparatus, ut cupiditas facillè præponderare posset), et reverâ lapsus est. Omnes ejus posteri sunt ejusdem naturæ, infirmi, laborant imperfectione morali. Non mirum igitur, omnes variis modis peccasse, et adhuc peccare Jo. 3, 6. Quomodò autem per Adamum peccatum invaserit genus humanum, an per neglectam educationem, vel mala exempla; hoc non explicatur ab Apostolo.

(2) Ep̃ ὃ particula causalis, inquit idem, tantumdem valet ac ὅτι, quia, eò quòd, quandoquidem ut 2, Cor. 5, 4, Philip. 4, 10. Multa loca collegit Wetstenius ad h. l. Thomas magister : ep̃ ὃ ἀντὶ τοῦ διότι. Varinus ep̃ ὃ ἀντὶ τοῦ διότι λέγουσιν ἄριστοι. Vulgata habet, in quo. Unde mirabiles ortæ sunt disputationes, quasi mens Apostoli fuisset, nos omnes in uno Adamo peccavisse, illiusque culpam nostram factam esse. Sed in latinitate minis eleganter in quo (neut. gener.) sæpè sumitur pro eò quòd, quia, unde ipsa vulgata versio ep̃ ὃ nunc reddit, in quo Phil. 5, 12, nunc sicut Philip. 4, 10. Multa egregiè de hoc loco monuit Jacobus Vernetus (in selectis opusc. Genev. 1784, p. 268, seq.), cautè tamen legendus. ἡμαρτάνων peccare solent, ut in aliis plerisque locis hujus epistolæ. Cæterum bene monuit Erasmus ad v. 19, non de infantibus, sed de adultis, ut in totâ epistola, ita

qui primus peccatorum agmen ducit inter angelos est diabolus seu Satanas; inter homines est Eva; aliunde verò Apostolus loquitur de eo peccato, per quod peccatores constituti sunt multi, sicut constituuntur justî multi in Christo, idèoque non per solam imitationem. Loquitur præterea, ut ex dictis constat, de eo peccato, per quod et infantes mortui sunt ac debent vivificari in Christo, quare omninò non possunt intelligi Apostoli verba de peccato imitationis. Ad secundum, nego; etenim si de peccato propriè dicto non loqueretur Apostolus, sed solum de peccati pœnâ et effectibus, plura absurdè dicta darentur in Apostoli verbis; sic cum dicit : et per peccatum mors, idem esset ac per mortem mors; et cum persequitur ostendendo regnum mortis per regnum peccati, ostenderet regnum mortis per regnum mortis; qui sensus, quàm sit absonus, nemo non videt. Sed ex illo capite hæc expositio excluditur, quòd Apostolus semper comparat inter se condemnationem per Adam et justificationem per Christum, justificatio enim per Christum propria et intima est, ergo et condemnatio inducta per Adam.

Ad confirmationem autem petitam ex vocibus ep̃ ὃ ex quo, respondeo cum cl. Muratorio, qui sic Clericum perstringit : Equidem expectabam ab homine critico aut veterum Græcorum auctoritatem, aut rationes ex intimâ linguæ Græcæ peritiâ petitas, quibus hæc sua Paulini loci interpretatio confirmaretur. Sed ille unum nobis obtrudit Erasmus, virum certè in Græco sermone minime hospitem, sed in questione de peccato originali planè Pelagianum, quique nihil non molitus est, ut in alium sensum hæc et superiora Apostoli verba invita detorqueret. Erasmi studium hæc in re infelicissimum alii castigarunt. Verùm quis stylum Pauli vel leviter novit, qui non etiam didicerit similes sermonis structuras duras in speciem, et parùm (uti delicatis videtur) elegantes Apostolo esse familiares? Deinde Theophilactus, OEcumenius et alii peccul dubio Græcæ linguæ peritissimi, ep̃ ὃ interpretantur, in quo Adamo. Quamobrem nisi qui ab anticipatis judiciis, turbidisque affectibus judicio uti prohibetur, nemo alius hoc in loco memorasset imperitiâ Græci sermonis, eamque objecisset Augustino, verba ista cum Græcorum ipsorum consensu in quo interpretandi (1).

et hoc loco Paulum loqui. Ex his deprehendimus : 1° Quot progressus rationalismus inter Protestantes fecerit. 2° Quàm desciverint Protestantes hodierni à suorum majorum (hæresiarcharum nempe, qui sacrorum instauratores sese prædicabant) institutis, qui, ut videbimus, totum hominem etiam quoad essentialia per peccatum originale immutatum docuerunt. 3° quantum verò hæc distent interpretationes à Pauli mente et scopo tum ex dictis, tum ex dicendis patebit.

(1) Lamindi Pritanii, de ingeniorum Moderatione, ed. Paris, 1716, lib. 3, c. 1, p. 365.

Sed quoniam attulimus interpretationem, seu potiùs corruptionem sacræ Scripturæ Rosenmulleri aliorumque ejusdem farinae hominum græcizantium, qui verba ep̃ ὃ, exponunt ex quo, et, perfrictâ fronte, omnem respuunt dubitationem ac dicunt illud, in quo, esse generis neutrius : tum vocem ἡμαρτάνων reddunt, peccare solent, præstat scriptorum Græcorum auctoritate istorum audaciam castigare. OEcumenius itaque in h. l.

Sed datâ etiam illâ Erasmi, Clerici, Wetstenii aliorumque interpretatione seu versione, nihil contra nos erui posse sic rursùm ostendit ibi. Muratorius: « Fin- gamus, ait, Apostolum dicere: Sic et in omnes ho- mines mors pertransiit, quia omnes peccaverunt; non hic de solis peccatis actualibus loqui Paulus potest... nam cum dicat morti omnes homines esse obnoxios et rearsè mori hæc de causâ, quòd omnes peccârunt, certumque sit, infantes nullius actualis peccati reos sæpè de vitâ decedere: necesse est, ut aliquod pec- catum sit vel ipsis infantibus, cujus causâ malum istud subeant. » Et sic etiam responsio patet ad ea quæ Erasmus addebat, Apostolum nempe hic non lo- qui de infantibus, sed de solis adultis. Aperta enim vis infertur Apostoli verbis, quibus testatur mortem regnâsse etiam in eos qui non peccaverunt in similitu- dinem prævaricationis Adæ.

I. Inst. : 1° De eodem peccato loquitur Apostolus, v. 12, ac de eo de quo loquitur v. 15 et 14, ut patet ex particulâ causali enim in v. 15. Atqui in his versiculis loquitur de peccato actuali, ut ex contextu patet, cum sermo sit de peccato quod non imputabatur ex legis positivâ defectu, et de iis qui non peccaverunt adver- sùs legem positivam, prout Adam peccaverat, sed tantum contra legem naturalem. Ergo. Et sanè, addunt, 2° id manifestum magis fit ex vv. seqq. Etenim in v. 15 dicitur, quòd unius delicto multi mortui sunt, si multi, ergo non omnes; 3° antithesis instituitur inter mortuos per Adam et justificatos per Christum, dicitur autem quòd « donum in gratiâ unius hominis J. C. in plures abundavit, » et rursum v. 18. Atqui 4° non omnes justificantur in Christo, ergo non omnes damnantur in Adam.—Resp.: Ad primum: Transeat maj.; diversæ enim expositorum sententiæ sunt; alii probabilius negant, contenduntque hoc ipso quòd in v. 12, Apostolus loquitur de peccato originali, disserat in v. 15, de pec- cato actuali, prout orationis series et instituta ab Apo-

illud ἐπὶ τῷ ἁμαρτοῦ sic exponit: ἐπὶ τῷ Ἀδὰμ, ἢ δι' ἃ Ἀδὰμ... ἐπὶ τοῦτο, ἢ οἱ συναποθνήσκοντες τῷ Ἀδὰμ, ἐπὶ ᾧ καὶ συναμαρ- τώομεν. « In quo Adam, vel per quem Adam... in ipso, » inquit, Adam simul morimur, quia in ipso simul pec- cavimus. » Theophylactus item in eundem locum in- quit: Τί δὲ ἐστὶ τὸ, ἐπὶ τῷ πάντες ἁμαρτοῖ; τοῦτοστιν, ἐπὶ Ἀδὰμ πάντες ἁμαρτοῖ. « Quid autem est, in quo omnes peccaverunt? Hoc est, in Adam omnes peccaverunt. » Eundem sensum agnoscit S. Jo. Chrysost. Ubi igitur occurrit ἐπὶ τῷ neutrius generis? ubi illud ἁμαρτοῦ pro peccare solent! Si hoc sensu verbum istud accipiatur nullum suppeteret in uberrimâ illâ totius græcæ linguæ copiâ verbum, saltem in usu ecclesiastico, ad expri- mendam peccati actionem. Conf. Gasp. Svicerum The- saur. eccles. è Patribus Græc. ad h. voc. Quòd si hæc interpretandi ars non est prorsùs arbitraria atque ad pervertendum Scripturarum sensum excogitata, quæ- nam illa sit penitus ignorare fateor. Hi enim profani homines eò nervos suos intendunt, non ut dogmata ad Scripturas, sed ut Scripturas licet invitas, ad sua præ- concepta dogmata detorqueant. Cæterùm ostendit Card. Toletus in c. 5, ep. ad Rom. annot. 15, præpo- sitionem Græcam ἐπὶ aliquando accipi pro ἐν ut Hebr. 9, 17; imò apud probatos auctores particulam ἐπὶ cum dandi casu causam significare. Ipsum adi.

Conf. etiam Bellarm. De amiss. Grat. etc. lib. 4. c. 4. Bossuet, Défense de la tradit. ch. 12, seqq. con- tra Richardum Simonium.

stolo argumentatio suadet (1). Sed, hoc omisso, dist. maj.: Loquitur etiam de peccato actuali, conc.; tan- tum, nego. De utroque enim loquitur tum de originali tum de actuali, seu potius de actualibus; loquitur enim de eo peccato per quod mors regnavit in omnes, etiam in eos qui non peccaverunt adversùs legem po- sitivam: porrò ut ostendimus ex infantiam morte, ejusmodi peccatum non potest esse actuale, ergo lo- quitur de peccato originali. Ad secundum dist.: Id est, omnes seu multitudo, conc.; multi tantum, nego. Uni- versaliter autem voces multi, multos, etc., ab Apostolo hic usurpari, non autem in sensu restrictivo, ex ipso contextu evincitur: promiscuè enim in adductis ver- siculis multi, plures, omnes dicuntur. Est autem he- braismus in dictione οἱ πολλοί cum articulo, denotans totam seu universam multitudinem (2). Ad tertium, dist.: Antithesis instituitur inter damnum nobis per Adæ peccatum illatum, et beneficium nobis collatum ex Christi meritis, conc.; inter numerum et numerum nego. Id enim evincunt ipsa Apostoli verba, v. 15: Sed non sicut delictum ita et donum, si enim unius de- licto multi mortui sunt: multò magis gratia Dei, et do- num in gratiâ unius hominis J. C. in plures abundavit; et v. seq., explicat, quonam sensu hæc dixerit addens: Nam judicium quidem ex uno homine in condemnatio- nem: gratia autem ex multis delictis in justificationem. Ex quibus patet Apostolum extollere beneficium Christi in nos proveniens super malum, quod in nos provenit per Adam; ex Adam siquidem unum contraximus pec- catum originis; per Christum verò non solum ab hoc peccato, sed et ab innumeris actualibus, quæ deinde propriâ voluntate contraximus, liberamur. Hinc de- mùm concludit v. 20: Ubi abundavit delictum, super- abundavit et gratia. Ad quartum dist.: Si non renascan- tur in Christo secundum spiritum, prout ex Adam secundum carnem nati sunt, conc.; secùs, nego. Anti- thesis enim hic instituitur inter duo capita carnale et spirituale, ita ut quemadmodum omnes, qui secundum carnem ex Adamo generantur, peccatores nascuntur, sic omnes qui secundum spiritum regenerantur in Christo, justi efficiuntur, non imitatione, ut patet, sed regeneratione (3).

(1) Conf. Tolet. l. c.

(2) En verba Rosemulleri « οἱ πολλοί, cum articulo: multitudo, totum genus humanum. Est hebraismus in hæc dictione; nam etiam רבים omnes denotat, et πολλοί redditur in Theodotionis versione Dan. 12, 2. » Addendum præterea est receptum esse apud ipsos pro- fanos auctores omnes dicere multos; cujus rei testem habemus Ciceronem ipsum, qui in lib. 1 de Republicâ, edito ab Ang. Maio 5, Cl. Romæ 1822, c. 36, scripsit: « Siquidem omnes multos appellari placet. » Conf. no- tam 4, cl. edit. in h. l.

(3) Appositè hic observat Becanus S. J. Man. Con- trov. lib. 4, c. 1, n. 7, Apostolum utrumque dixisse et multos et omnes. Qui sunt illi multi? Nempe omnes, qui ex Adamo nascuntur per seminalem generationem: et similiter omnes, qui in Christo renascuntur per ba- ptismum. Hi ergo multi sunt et omnes sunt. Non quid- dem simpliciter omnes (quia Heva et Christus non sunt constituti peccatores per Adamum, nec infideles con- stituti sunt justi per Christum), sed omnes, qui ex Adamo et Christo nascuntur, ex Adamo per semina-

II. Inst. 1°: Si Apostolus locutus esset de peccato Adami ut causa mortis, non asseruisset mortem regnâsse usque ad Moysen etiam in eos qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ; siquidem mors regnavit non solum usque ad legem, sed semper, ante legem, sub lege, ac post legem et post ipsum Christum. Sed et hoc concessio, 2° quid vetat quominus dicamus, per Adæ peccatum quo ipse mortalis effectus est, in omnes ejus posteros mortem transiisse cum cæteris ærumnis, quin ad omnes transierit peccatum ipsius? 3° Hoc enim magis consentaneum est ipsius Apostoli doctrinæ, qui in eadem ep. c. 4, 15, apertè docet: Ubi non est lex, nec prævaricatio, hæc enim lex parvulis non adest ideòque nec prævaricatio, et ibid., 7, 8: Absque lege peccatum mortuum erat. Item 2, Cor. 5, 10: Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, sive bonum sive malum, seu neminem condemnari nisi propter peccata personalia. Ergo.—Resp.: Ad primum: Nego; aliò enim tendebat Apostoli scopus, quippe volebat ostendere omnes peccatores esse, tum infantes tum adultos: quod ut obtineat, argumentum ducit ex morte, quæ est pœna peccati. Cum verò nullâ lege positivâ ante Moysen hæc pœna mortis delinquentibus statuta esset, ipse ex morte, quæ ab Adam regnavit usque ad Moysen, colligit omnes obstrictos fuisse hæc mortis pœnâ ob peccatum Adæ, quod in omnes ejus posteros pertransiit, licet plures ex his, nempe infantes, nullo se potuerint inquinare peccato actuali, prout Adam fecerat. Hinc patet necessariam ei minimè fuisse tem- poribus subsequenlibus legem Mosaicam (1).

Ad secundum, resp. quominus id dicamus, vetare ipsum Apostolum, qui non solum mortem sed et pec- catum ipsum docet in omnes homines pertransiisse: Ex quo omnes peccaverunt. Hæc hypothesi adversario- rum semel admissâ, corrumpit tota Apostoli argumen- tandi ratio, ut ex nuper dictis patet. Etenim, cum pec- catum originale non sit nisi justitiæ originalis privatio, ut inferius etiam enucleatius exponemus, fieri omninò non potest, ut justitiam originalem Adam in posteros transmitteret, cujus prius per peccatum suum perso- nale jacturam fecerat; dona verò gratuita illi gratiæ, seu justitiæ originali adnexa, pariter amissa per cul- pam Adæ fuerant: hinc factum est, ut non potuerit filios gignere nisi utroque bono spoliatos. Maximè quod scopus Apostoli fuerit ostendere Judæis, quomodò ex justitiâ unius Christi cæteri justi fieri potuerint, quod evincit exemplo peccati Adæ, quo omnes peccato in- fecti sunt, argumento ut vocant ad hominem, adver- sariis ipsis nostris fatentibus. Ad tertium, nego; ete- nim in primis id non evincit quod ex eodem Apostolo asseritur: Ubi non est lex, nec prævaricatio; siquidem de solis adultis ac de peccatis actualibus id affirmat

lem generationem, ex Christo per spirituales regene- rationem. Eodem sensu dictum est, Gen. 17, 5: Pa- trem multarum gentium constitui te, et c. 22, 18: In senæ tuo benedicentur omnes gentes. Ubi patet, eos qui promittuntur Abrahamo in filios nunc dici multos, nunc omnes, quia omnes sunt in certo quodam genere, non tamen omnes respectu totius humani generis.

(1) Conf. Tolet. l. c. Annot. 19.

Paulus. Sed neque id probat, quod ex eodem addue- tur Rom. 7, 8. Absque lege peccatum mortuum erat; id enim asserit de concupiscentiâ, quæ per legem irrita- tur juxta illud: Nitimur in vetitum cupimusque negata, ut patet ex contextu; dixerat enim immediatè ante objecta verba: Occasione acceptâ peccatum per manda- tum operatum est in me omnem concupiscentiam, id est, in omne malum me induxit. Non denique id ostendit tertius textus: omnes nos, etc. Ibi enim, ut verba ipsa ostendunt, sermo est de peccatis personalibus seu ac- tualibus, quæ non nisi ab adultis patrari possunt.

III. Inst.: 1° Apost. Rom. 5, 12, inquit: Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit. Ergo per imitationem: si enim per generationem intrasset, non per unum hominem intrasset, sed per duos. Quare 2° Ezech. 18, 20, legitur: Anima quæ peccaverit, ipsa morietur: filius non portabit iniquitatem patris, et pater non portabit iniquitatem filii. Porrò si Adami peccatum transfunderetur, filii portarent iniquitatem patris. Ergo.—Resp.: Ad primum, dist. ant.: Tanquam per causam primariam, conc.; tanquam per causam instru- mentalem, nego. Etenim solus Adam fuit caput totius humani generis, non Eva ejus conjux, quæ sub viro fuit tanquam ejus capite (1, Cor. 11, 5), quæque fuit tantum occasio peccati originalis. Adde hunc loquendi usum, cum de generatione sermo est, in Scripturis ob- tinere. Sic Apostolus Hebr. 11, 12, ab uno Abraham ortos asserit omnes ejus posteros (1).

Ad secundum, dist. maj.: Filii non portabit ini- quitatem patris, nisi sit ejusdem iniquitatis particeps, concedo; si sit particeps, vel imitatione per peccata actualia, vel generatione, ut in casu nostro, nego. Prophetam autem loqui de peccatis actualibus aper- tum est. Judæi enim in captivitatem babilonicam abducti querebantur, quòd ob patrum suorum crimina à Deo plecterentur. Quare invaluerat apud ipsos pro- verbium: Patres manducaverunt uvam acerbam, et den- tes filiorum obtupescunt; ad ipsorum propterea os ob- struendum Deus eos monet, quòd si ipsi destitissent imitari exempla ac crimina patrum suorum, minimè laturi essent pœnam peccatorum, quæ patravissent ipsorum parentes, dicens: Quòd si genuerit filium qui videns omnia peccata patris sui quæ fecit timuerit, et non fecerit simile eis... hic non morietur in iniquitate patris sui, sed vitâ vivet... et dicitis: Quare non portavit filius ini- quitatem patris? Videlicet quia filius judicium et justi- tiam operatus est, omnia mandata mea custodivit, et fecit illa et vivet vitâ. Anima quæ peccaverit, ipsa morietur filius non portabit iniquitatem patris. Perperam igitur ad rem præsentem hæc afferuntur (2).

PROPOSITIO II. Eandem dari peccati originalis propaga- tionem perpetua et constans docet Ecclesiæ traditio.

Cum Pelagiani S. Augustinum peccati originalis doctrinæ primum auctorem prædicaverint, prout Neo- terici Sociniani aut increduli homines similiter fa-

(1) Conf. Bellarm. l. 4 de amiss. Grat. et Statu pecc. c. 8, n. 10.

(2) Ib. n. 2. Necnon Becanus l. c. vide etiam Lettres de quelques Juifs, t. 1 lettre 2, § 10.

ciunt (1), respondebat S. doctor iniquæ expostulationi : Non ego finxi originale peccatum, quod catholica fides credit antiquitus (2).

I. Et sanè veteris hujus Germanæque fidei catholicæ testes sunt antiquissimi Ecclesiæ Patres, qui ante exortam Pelagianam hæresim scripserunt. Sec. 2, S. Justinus in Dial. cum Tryphone docet, non idèò Christum voluisse baptizari et crucifigi, quòd his rebus indigeret, sed pro humano genere quod ab Adamo in mortem et serpentis fraudem inciderat (3). Tatianus in Orat. cont. Græcos : Non facti sumus, inquit, ut moreremur, sed nostrâ culpâ morimur. Perdidit nos libera voluntas; servi facti sumus, qui liberi eramus; per peccatum venditi sumus. Quæ propositio cum generalis sit ac sese extendat etiam ad parvulos, qui non nisi per peccatum originale propriâ culpâ mori dici possunt, patet non de peccato personali, sed de originali loqui Tatianum. S. Irenæus l. 5 adv. hæres. c. 16. : Deum, inquit, in primo Adam offendimus, non facientes ejus præceptum; in secundo autem Adam reconciliati sumus, obedientes usque ad mortem facti (4). Sec. 3 et 4 Tertullianus lib. de Testim. animæ, c. 3, scribit : Per quem (diabolus) homo à primordiis circumventus, ut præceptum Dei excideret, et propterea in mortem datus; exinde totum genus de suo semine infectum,

(1) Superius nonnullos adduximus, quos nunc addimus Wegscheider, qui in suis Institutionibus theologiæ christianæ dogmaticæ § 116, etsi fateatur Tertullianum primum vitium aliquod originis et traducem peccati significasse, atque alios alia his similia in medio protulisse, et à Manichæismo, ut profanus homo loquitur, non valde aliena : Augustinus tamen, ait ipse, quoniam et ipse Manichæus, princeps exstitit qui subtiliorem systematis formulam de peccato originali contra Pelagium, britannicum, acriter defenderit, et per universam Ecclesiam Latinam propagaret; qui § 182 seqq., subdit : Controversia ista Pelagiana maximam habuit vim ad systema quoddam theologiæ christ. occidentalis et effluendum et confirmandum. Sic Munscher Dogmengeschichte, seu Hist. dogm.

(2) Lib. 2 de Nupt. et Concep. c. 12. (3) Ως ἐνδοξὸς ὑπέμενεν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ γένους τοῦ πᾶν ἀνθρώπων, ὃ ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ ὑπὸ θανάτου καὶ πλάνης τῆν τοῦ θραύς ἐπεπλάκει, n. 88. Hic autem observat doctus Maran : Manifestè et peccatum hæreditate acceptum et propria ejusque peccata distinguuntur (subdit enim S. M. immediatè post citata verba : παρὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν ἐκάστου αὐτῶν πονηροῦσαμένου, υποquoque suâ culpâ im-probè agente). Omnes à serpente decepti sunt : omnes in mortem et serpentis fraudem inciderunt; sed tamen propriâ quisque culpâ improbè agit.

(4) . . . Ἐν μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ Ἀδάμ προσελθόμεν, μὴ ποιήσαντες αὐτοῦ τὴν ἐντολήν, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ Ἀδάμ ἀποκαταλλάχμεν, ὑπὸ καὶ μετὰ θανάτου γενόμενοι. Ubi notandum est S. Irenæum, ut etiam ex antæcedentibus et consequentibus constat, instituire perpetuam antithesim inter Adam, à quo et in quo perdit sumus, et Christum, per quem redempti sumus. Concludit enim ib. : Neque enim alteri cuidam eramus debitores, sed illi, cujus et præceptum transgressi fuimus ab initio. Oudè γὰρ ἄλλο τι ἡμεν ἠρεώμεθα, ἀλλ' ἡ ἐκείνου τῷ καὶ τῆν ἐντολήν παρέλαμεν ἀπ' ἀρχῆς. Ex his liquet quàm impudenter rationalistæ vel Augustino, vel occidentali Ecclesiæ tribuant doctrinam de peccato originali, siquidem Irenæus fuerat institutus in Ecclesiâ orientali, etsi postea factus fuerit episcopus Lugdunensis.

suæ etiam damnationis traducem fecit; nec minùs apertè S. Cyprianus in epistolâ scriptâ non suo tantum, sed totius Carthaginensis concilii nomine, quod sexaginta sex episcopis constabat ex totâ fermè Africa convocatis, catholicum dogma tradit, dùm quorundam rejicit sententiam, qui contendebant baptizandos infantes esse octavo à nativitate die, prout in veteri lege circumcidi solebant; etenim « à gratiâ, inquit, pro liberi non debet infans, qui recens natus nihil peccavit, nisi quòd secundum Adam carnaliter natus contagium mortis antiquæ primâ nativitate contraxit; » subdit autem : Illi remittuntur non propria, sed aliena peccata (1), id est, non actualia, sed originale peccatum. Atque ut omittam Athanasium, Hilarium, Ambrosium, Hieronymum, qui omnes unanimiter verba Ps. 50 : Ecce enim, etc.; exponunt de peccato originali, S. Gregorius Naz. Orat. 5, n. 5. Cum.... omnes, inquit, ex eadem terrâ et massâ coagmentati simus, eamdemque vitii arborem gustaverimus. Reliqua testimonia recolantur apud Bel-larmium (2).

II. Testes præterea hujus antiquæ fidei sunt Ecclesiæ definitiones in diversis conciliis prolatae ab an. 412 ad 431. Per id enim temporis viginti quatuor concilia in causâ Pelagianorum celebrata sunt, inter quæ celebriora fuere tria Carthaginensia, Diospolitana in Palestinâ, et Milevitana, quorum decreta Innocentius I solemniter probavit; quod pariter præstitum est sequenti seculo præsertim in conc. Arausicano 5, an. 529 celebrato (3).

III. Ejusdem fidei testis est universalis Ecclesiæ praxis, quæ ab ipsâ ætate apostolicâ obtinuit, baptizandi infantes in remissionem peccatorum, prout dicitur in symbolo Nicæno Constantinop., quam nunquam Pelagiani inficiari ausi sunt; necnon ritus pariter antiquitus ubique receptus exorcismorum et insufflationum, quibus ab infantibus spiritus abigitur immundus, quem ritum pariter in Ecclesiâ universalem fuisse Pelagianum fatebantur (4). Jam verò cui bono baptizare infantes in remissionem peccatorum, si nullo peccato adstricti sunt? cui bono abigere Satanam, si ab ipso infantes nullo modo constringuntur?

IV. Denique testis est doctrinæ de peccati originalis

(1) Ep. 64 ad Fidum, in edit. autem Maur. ep. 59. Conf. quæ de hoc ineluctabili S. Cypriani testimonio adversus Joan. Clericum habet clar. Muratorius, op. cit. l. 5, c. 2, p. 575, seqq.

(2) L. 4 de amiss. Grat. et Statu pecc. c. 5. Conf. etiam de Rubeis Diss. de Pecc. orig. c. 21, seqq.

(3) Conf. Collect. Concil. Hard. t. 1, ubi conciliorum referuntur acta, quæ tum in orientali, tum in occidentali Ecclesiâ in hac causâ per id temporis celebrata sunt, quibus addi debet concilium œcumenicum Ephesinum, in quo doctrina Pelagiana proscripta est, et can. 4, depositionis sententia lata est in clericos, qui vel privatim vel publicè, quæ sunt Nestorii et Coelestii sapere ausi fuerint. Ib. col. 1625.

(4) Quare meritò sic Julianum urgebat S. Augustinus l. 2 cont. eumd. c. 2 : Id tu commemorare timuisti, tanquam ipse à toto orbe exsufflandus esset, si huic insufflationi, quâ princeps mundi à parvulis eiecitur foras, contradicere voluisses.

transmissione ipsa præscriptio. Vix enim exorta hæresis Pelagiana est, ut eam omnes Christiani orbis Ecclesiæ exhorruerint atque damnaverint. Quare Pelagius, ut in Diospolitana synodo promeritam condemnationem declinaret, doctrinam suam, ut hæreticis moris est, vocibus ambiguis obtegere diligenter satagit, ne agnosceretur. Quinimò, teste Hieronymo, dial. 5, Pelagiani timuerunt, ne si doctrinam suam palam proferrent, à plebe lapidarentur (1). Hinc omnes sectæ ante Pelagium ab Ecclesiâ divisæ, ut Novatiani, Donatistæ, Sabelliani, Ariani, Apollinaristæ, etc., dogma de originali peccato velut laciniam catholicæ fidei secum transtulerunt. Pelagiani igitur doctrinam catholicam impugnârunt ac proinde novatores fuerunt. Meritò propterea Vincentius Lirinensis in celebri suo Commonitorio hoc argumento Pelagianos premebat : Quis ante prodigiosum discipulum ejus (Pelagii) Coelestium reatu prævaricationis Adæ omne genus humanum denegavit adstrictum (2)? Constat ergo ex universali et constanti Ecclesiæ traditione, dari peccati originalis propagationem (3).

Difficultates.

I. Obj. S. Joannes Chrys. non solùm peccatum originale non agnovit, sed ipsum penitens rejecit. Etenim hom. 40, in ep. ad Rom., verba Apostoli exponens, in quo omnes peccaverunt, 1º infert quidem ex iis mortem ad posteros Adæ transisse, non verò culpam, sic enim loquitur : Illo lapso, si etiam qui de ligno non comederant, effecti sunt ex illo omnes mortales, non peccatores. 2º Absurdum planè existimat, Adæ peccato, ejus posteros factos esse peccatores; non item verò factos esse mortales : Quod enim prosequitur, illo peccante et mortali facto, qui ex illo orti sunt, tales efficiantur, id à verisimili non abhorret; quòd autem ex inobedientiâ unius alter peccator fiat, id quam consequentiam habuerit? 3º Exponens verò quo sensu Apostolus dicat per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, pergit : Quid igitur hic significat illud peccatores? mihi quidem videtur supplicio obnoxios et ad mortem damnatos. Quòd igitur Adæ mortuo omnes simul mortales effecti, id clarè et pluribus ostendit Apostolus. Ergo. — Resp. : Neg. ant. Apertè enim S. Joan. Chrysostomus non uno in loco catholicam doctrinam de peccati originalis propagatione tradit, ut ostendit S. Augustinus, qui ejus affert testimonium ex epistolâ ad Olympiadem, ubi hæc habet S. Doctor : Cum Adamus grave illud peccatum admisisset, atque

(1) Etenim n. 17, Critobolus, qui Pelagianorum partes sustinet, ita loquitur : Cogis me, ut ad invitos illud veniam et dicam tibi : Quid enim peccaverunt (infantes)? Ut statim in me populorum lapides conjicias, et quem viribus non potes, voluntate interficias; cui benè respondit ib. Catholicus : Ille hæreticum interficit, qui esse hæreticum patitur. Cæterum nostra correptio, vivificatio est : ut hæresi moriens, vivas catholice fidei. Opp. ed. Vallars. tom. 2, col. 788.

(2) 134. (3) Conf. Ger. Vossius Hist. Pelag. l. 2, p. 1, thes. 6, ubi testimonia Patrum in hanc rem perquam diligenter colligit.

commune hominum genus condemnasset, labore tum mulctatus est; necnon ex hom. ad Neophytos, in quâ hæc legebantur (postea enim deperdita est) : Venit semel Christus, invenit chirographum paternum, quod scripsit Adam : ille initium induxit debiti, nos scenus auximus posterioribus peccatis, in quæ verba scitè observat S. Augustinus à S. Joan. Chrys. distingui paternum chirographum, quod hæreditate contraximus, ideòque et nostrum vocavit, ab illis debitis, quorum per peccata nostra actualia scenus accrevit. Imò S. doctor non obscure in hæc ipsâ nobis objectâ hom. 40 doctrinam de peccato originali tradit, dùm asserit peccatum illud, de quo Apostolus loquitur, quodque dominatum est in mundo ante legem, non fuisse legis transgressionem, sed illud Adami peccatum inobedientiæ ipsimum fuisse quod omnia perdidit. Ibidem præterea antithesin perpetuò urget et comparisonem inter Adam et Christum, ut quemadmodum per Christum orbis salutem adeptus est, ita uno inobediente Adam orbis condemnatus est; prosequitur insuper : Cum tibi Judæus dixerit : Quo pacto uno rectè agente Christo universus orbis salvus factus est? possis illi respondere : Quo pacto uno non obediente Adam universus orbis condemnatus est? ut alia præteream, quæ catholicam hujus S. Patris mentem circa hunc articulum luculenter ostendunt. Si quæ verò in ejus scriptis occurrunt, ut in scriptis nonnullorum aliorum Patrum, quæ duriuscula videantur rationem suppeditat S. Augustinus dicens : Quia disputans in catholicâ Ecclesiâ non se aliter intelligi arbitrabatur; et vobis (Pelagianis) nondum litigantibus, securius loquebatur (1). Nondum scilicet discussâ atque enucleatâ catholicâ doctrinâ, cujus germina seu principia, ut ita loquar, tenebant Patres, non adeò accuratis vocibus seu verbis eam exponebant, ut factum ab iis est, qui post exortas circa quemlibet articulum hæreses scripserunt. Ad primum, dist. : Peccatores actuales, id est labe personali infecti, concedo; quin essent peccatores simpliciter, seu originali noxâ non inquinati, nego. Alioquin non vocasset mortem, pœnam, supplicium, damnationem, quæ voces cum relationem dicant ad culpam, hanc necessariò supponunt, idque præsertim ex principio à S. Doctore posito n. 2, dùm inquit : Pœnas neminem debere, nisi ex se peccator fuerit. Ad secundum, eadem esto distinctio, ut patet ex scopo et contextu. Ad tertium, dist. : Ad exclusionem reatus actualis peccati, concedo; ad exclusionem reatus culpæ originariæ, nego. Aliàs non eos dixisset supplicio obnoxios et ad mortem damnatos, quæ reatum supponunt, ut vera sint; alioquin censuisset S. Pater innocentes supplicio affectos, quod esset injustitiam Deo tribuere, ut definivit synodus Araus. II, can. 2. Ubi non est omittendum, S. Joan. Chrysostomum non adeò clarè exposuisse peccatum generatione contractum, ex quo illatam mortem animæ, ut fideles, quos erudiebat, procul arceret ab erroribus quos tradiderant Manichæi, quosque Massaliani disseminabant. Peccatorum actualium principium naturâ suâ malum asse-

(1) Lib. 1 cont. Julian., n. 22, in fine.